

1 WAT RUIK IK?

'WROW!'

Dolfje huilt blij naar de maan.

De maan is mooi rond.

Wit en stralend is hij ook.

Dolfje heeft veel haren, klauwen en scherpe tanden.

En een staart.

Meestal heeft hij al die dingen niet.

Maar nu wel.

Dolfje is een weerwolf.

Dat is hij altijd, als de maan vol is.

Drie nachten achter elkaar is hij dan een wolfje.

Hij rent alleen door het Weerwolvenbos.

Dolfje heeft een afspraak bij de boom van opa weerwolf.

Met Noura en Leo.

Noura is zijn beste vriendin.

Leo is zijn grote neef.

Het bos is donker.

Overal zijn schaduwen.

Zwarte bomen.

Donkere wolken in de lucht.

En ergens klinkt een stem.

'Ruik ik wat?'

Dolfje blijft staan.

'Opa weerwolf, bent u dat?'

Dolfje luistert.

Geen antwoord.
'Neef Leo, ben jij daar?
Noura?'
Nog steeds geen antwoord.
Opnieuw klinkt een vreemde stem.
'Ik ruik wat ik ruik!
Wat ruik ik dan?'
Dolfje krabt op zijn harige kop.
Van wie is die stem?
Waar komt hij vandaan?
Takken kraken.
Bladeren ritselen.
De wind fluistert tussen de bomen.
Dan klinkt die stem weer.
Een nare stem is het...
'Ruik ik wat ik ruik?
Ja, hoor!
Ik weet het zeker.
Ik ruik... WEERWOLVENVLEES!'
Dolfjes haren gaan rechtop staan.
Wat betekent dat?
Wie zegt zoiets raars?
Zoiets *engs*!
Alleen een reus uit een sprookje zou zoiets zeggen.
Maar er zijn geen reuzen in het Weerwolvenbos,
denkt Dolfje.
Tenminste...
Hij kijkt om zich heen.
Links.

Rechts.
Maanlicht schijnt op het pad tussen de zwarte
bomen.
Daar verschijnt een schaduw.
Een reuzenschaduw!
Een zwarte gestalte schuift over het maanwitte pad.
Armen als dunne boomtakken.
Benen als lange, dunne boomstammen.
De schaduw komt dichterbij en wordt steeds groter.
'IK RUIK WEERWOLVENVLEES!'
Wie is die reus? denkt Dolfje.
Hij deinst terug.
Bang!
Hij houdt zijn adem in.
Opeens komt er iemand tevoorschijn tussen de
zwarte bomen.
Geen reus.
Het is een lange slungel.
Mager als een meetlat.
Dunne armen en benen.
Groen jagershoedje op zijn hoofd.
Lange kin.
Lange neus.
Ogen glanzen onder de rand van zijn hoed.
Op zijn rug hangt een tas.
Opgelucht blaast Dolfje zijn adem uit.
Gelukkig!
Geen reus, maar een dunne slungel met een tas.
Alleen zijn schaduw leek reusachtig.

'Ah, weerwolf!' zegt de man.
'Daar ben je.
Mooi zo.
Nu ben je van mij!
Van wie ben je?
Van mij!
Van Knuppel!
Wat bedoelt hij?
denkt Dolfje.
Even grommen.
Dan wordt hij wel
bang voor mij.
'Wrow!'
De slungel glimlacht.
'Wil jij mij bang
maken, weerwolfje?
Dat lukt niet, hoor.
Ik heb mooie plannen
met jou.
Wat heb ik?
Mooie plannen met
jou!'
'Wrow, wie... wie bent u?'
gromt Dolfje.
'Wat voor plannen bedoelt u?'
De man glimlacht opnieuw.
Een zilveren tand glinstert in zijn gebit.
'Ik ben Knuppel.
Weerwolfjager.

Fijne plannen heb ik voor jou.
Waarmee heb ik plannen?
Met soep!’
Hij haalt iets uit zijn tas en zwaait met zijn hand.
Er klinkt een ZWIEP.

Een kronkelding suist door de lucht.
Iets wikkelt zich als een slang om Dolfje.
Hij kan zich niet meer bewegen.
Ingesnoerd.
Dik touw zit om hem heen, van zijn keel tot aan
zijn knieën.
'Hebbes!' grinnikt de man.
Vlug legt hij een knoop in het touw.
Hij klopt zichzelf op de borst.
'Hoera!
Goed gedaan, Knuppel.
Dat wordt weerwolvensoep vanavond!
Lopen, weerwolf!'

2 WEERWOLFENSOEP!

Dolfje hopt door het Weerwolvenbos.

Vastgebonden met een dik touw.

Knuppel, de weerwolfjager, trekt hem vooruit.

Achter elkaar lopen en hoppen ze in het maanlicht.

‘Lopen zeg ik, weerwolf!’

Maar Dolfje kan niet lopen.

Alleen maar hoppen, als een kangoeroe.

Hij zit ingesnoerd tot aan zijn knieën.

‘Wat...’

Hop.

‘Gaat...’

Hop.

‘U...’

Hop.

‘Met...’

Hop.

‘Mij...’

Hop.

‘Doen?’

Knuppel blijft opeens staan.

‘Gelukkig!’ hijgt Dolfje.

‘Ik word heel moe van dat hoppen.’

Knuppel grijnst.

‘Geen zorgen, weerwolf.

Jij hoeft niet meer te hoppen...’

Maanlicht spat van zijn zilveren tand.

Hij wijst naar een dikke boom.
Droeve takken hangen omlaag over het pad.
'Kijk!
Zie jij die ketel daar onder die boom?
Dat is een soepketel.
Ik ga soep maken.
Wat voor soep?
Weerwolvensoep!
Haha!
En weet je wie in die soep gaat?'
'Eh, nee...' stamelt Dolfje.
'Niemand, hoop ik.'
'Haha, fout antwoord,' schatert Knuppel.
'Jij gaat erin!
En weet je waarom?
Nee, dat weet je niet.'
'Nee, dat weet ik niet,' zegt Dolfje.
'En ik wil het ook niet.'
Knuppel schatert nog harder.
'Pech voor jou, weerwolf.
Want jij gaat er echt in.
Omdat jij een weerwolf bent.
En ik haat weerwolven.
Daarom, dus!'
Dolfje rilt.
'Wat een stom idee,' zegt hij.
'Wie bedenkt zoiets?
Ik heb nog nooit van weerwolvensoep gehoord.'
'Ha, ik wel!' zegt Knuppel.

'Want ik heb een boek.
Wat heb ik?
Een boek!
Het *Handboek voor weerwolfjagers*.
En daarin staat het.'
'Wat?' vraagt Dolfje.
'Het recept voor weerwolvensoep.
Die soep is heel lekker, dat staat er.'
Dolfje schudt zijn kop.
'Ik geloof er niets van.
Volgens mij is die soep heel vies.
Vol haren en tanden en zo.
En een staart!

Die wil niemand eten.’
Knuppel grijnst van zijn linkeroor tot zijn
rechteroor.
Net of zijn gezicht in twee helften splitst.
‘Wat weet jij nou?’
Jij weet niets.
Weerwolvensoep is superlekker.’
Hij steekt een vuur aan onder de ketel.
Dan trekt hij een boek uit zijn jaszak.
Trots klopt hij op de harde kaft.
‘Dit is ’m.
Het *Handboek voor weerwolfjagers*.
En hierin staat...’
Hij bladert door het boek.
‘Ah, hier staat het!’
Knuppel legt zijn wijsvinger op een pagina.
‘Wat kun je doen met weerwolven?’ leest hij.
‘Je kunt ze bakken.
Je kunt ze braden.
Frituren is ook een mogelijkheid.
Maar je kunt ook soep van ze koken.
Heerlijke weerwolvensoep.
Met uien en knoflook.
Wat tomaten erbij.
Een beetje peper.
Lekker pittig.
En prei.
Dat is het smakelijkst!’
Knuppel klapt het boek dicht.

'Zie je wel!
Nou jij weer, weerwolf.
Hoe heet jij eigenlijk?
Weerwolven hebben toch ook een naam?'
Dolfje aarzelt.
Ik vertel hem mijn naam niet! denkt hij.
Veel te gevaarlijk.
Wie je naam kent, heeft macht over je.
Dat wil ik niet.
'Eh, ik ben... Willie.
Willie Weerwolf.
Dat is mijn naam.
En Willie wil nie... in weerwolvensoep.'
Knuppel lacht luidkeels.
'Dan heeft Willie pech.
Wat heeft Willie?
Pech!'
Hij trekt een groot glanzend mes uit zijn tas...